

## שניים שמצאו זה את זה הורות „לידיעות יד-ושם“

כל השנים, למן סוף המלחמה ועד עתה, האמין האיש אשר היה מנהל הגמ-נסיה „תרבות“ במחלת גיטו ורשה, ועתה הוא אחד מעובדי יד-ושם, שבין מוריה ותלמידיה של הגימנסיה הוא הי-חידי שנשאר בחיים. כל הזמן הצטער, שאין שני מלבדו, שיידע לספר פרטים מבפנים על המוסד הנפלא ההוא. אמנם ישנם ניצולי הגיטו שיודעים על קיומו של המוסד, ואף כאלה שהיו קרובים אליו, אך כולם הם אנשים מבחוץ; על איש פנימי לא שמע הוא בכל עשר השנים האחרונות.

והנה בימים אלה, בא אליו פעם אל משרד יד-ושם בירושלים איש צעיר אחד, כבן 26 שנים, ושאלו:

— התכיר אותי, אדוני?

— לא, לדאבוני אינני זוכר מי אתה.

היתה התשובה.

— אני הייתי תלמידך בגימנסיה העב-

רית בגיטו ורשה, אמר הצעיר.

— איך זה? קפץ האיש ושאל בתמיהה,

למה זה אתה מופיע רק עתה? מתי עלית  
ארצה?

— עליתי מיד אחר המלחמה, אך משום

מה לא מצאתיך...

— כיצד מצאתני עכשיו?

— הודות ל"ידיעות יד ושם"...

קשה להאמין בדבר, אך זוהי האמת  
לאמיתה! העלם הזה הוא עתה מורה  
בבית-הספר החקלאי במקוה-ישראל ולו-  
מד היסטוריה באוניברסיטה העברית.  
הגיעה לידו החוברת מס' ג' של "ידיעות  
יד-ושם" והוא קרא אותה, שהרי היס-  
טוריון הוא ואחד מניצולי השואה. הוא  
מצא שם מאמר מאת מי שהיה מנהל  
הגימנסיה שלו, והבין שאת כתבתו של  
זה ימצא ודאי במשרד יד-ושם. בבואו  
אל המשרד, נודע לו שהוא יכול למצוא  
כאן גם את בעל הכתובת. וכה נפגשו  
שניהם, לאחר שלא ראו זה את זה 13  
שנים.

הצעיר הוא: אברהם מרדכי כרמי —

וויינטרויב;

מורהו ומנהל הגימנסיה שלו הוא ד"ר

נתן עק, כותב הטורים האלה.